

[Elisabeth Bruun Olesen]

så sandt, som det er sagt. Det er en politisk prioritering, og det er kun et stort og vedvarende pres fra arbejdspladserne, der kan tvinge folketinget og de andre offentlige instanser til den prioritering, der sætter beskæftigelsen over de andre hensyn.

Det samme gælder det private område. Det er kun, hvis arbejderklassen bliver stærkere, hvis den får mere magt, at vi kan sikre, at en 35 timers arbejdsuge fører til mere beskæftigelse, at der ikke blot bliver knoklet stort set lige så meget på 35 timer, som der i dag bliver det på 40.

Nu er der blevet snakket meget om jobtilbudsordningen og om, at regeringen og de radikale ved Gud ikke selv tror på, at deres stramme økonomiske politik fører til mere beskæftigelse. Det vidner dagpengegyseren i allerhøjeste grad om, og her tænker jeg selvfølgelig specielt på jobtilbudsordningen.

Hvis den arbejdsløse ikke selv finder sig et arbejde efter uddannelsestilbuddet, så er det altså over på bistandshjælp. Det bliver en *hun*, fordi, som det er sagt flere gange, statistikkerne sørgeligt nok viser, at 70 pct. af alle jobtilbud nr. 2-modtagere er kvinder. Derfor kan man ikke lade være med at tænke på, om filosofien er, at kvinderne skal ud af arbejdsmarkedet, og at arbejdsløshedsstatistikkerne skal have et lag glasur på deres bekostning.

Jeg vil slå fast med syvtommersøm, at VS ikke har spor imod, tværtimod er vi meget positive over for, at arbejdsløse tilbydes uddannelse og omskoling i stedet for jobtilbud, som ofte er perspektivløse og uden mening. Men vi er så sandelig ét hundrede procent imod, at der efter indgangen til en uddannelse venter en udgang med et spark over på bistandshjælp, først forbigående, så varig.

Så er spørgsmålet: hvor mange handler dette egentlig om? Det er der ikke ret mange der har sagt noget om. Det skal have tilbagevirkende kraft fra 1. juli 1983. Hvor stort et efterslæb kommer der egentlig ud af det?

I år regner man med, at 15.000 skal have jobtilbud nr. 2, i 1985 27.000, i 1986 33.000 og i 1987 37.500. Det er arbejdsministeriets egne tal, egne skøn, som formodentlig endda politisk er meget positive.

Jeg synes, at denne debat, ikke blot her i dag, men også i befolkningen, på sin vis er blevet mudret, uigennemsigtig og også er teknisk vedrørende jobtilbud nr. 1 og jobtilbud

nr. 2. Det, der er kernen i det hele, er vi ved at bevæge os væk fra. Hvad er kernen i det hele? Det er selvfølgelig, at der er arbejdsløshed, og at den skal afskaffes. Det er ikke pynt, et lag glasur på arbejdsløshedsstatistikkerne ved at smide folk over på bistandshjælp, vi går ind for.

For at komme tilbage til det, der er det vigtigste, vil vi prøve at skære igennem og fremsætte et dagsordensforslag, der i al sin enkelhed går til ondets rod. Det lyder:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget mener, at det vigtigste politiske mål er arbejdsløshedens afskaffelse. Men så længe den eksisterer, skal de arbejdsløse have en understøttelse, der giver fuld dækning for tabt arbejdsfortjeneste, alle tidsbegrænsninger i understøttelsen fjernes og de arbejdsløse have ret til omskoling/uddannelse efter eget valg på dagpengeniveau.

Tinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

På den måde sikrer dagsordensforslaget i al sin enkelhed, at de arbejdsløse får en understøttelse, de kan leve af, så længe samfundet ikke kan skaffe dem et arbejde, så længe der ikke er et arbejdsmarked til rådighed for de arbejdsløse. Det er det, det handler om.

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår ligeledes i forhandlingen.

Kofod-Svendsen (KrF):

Jeg vil gerne begynde med at takke arbejdsministeren for en god og fyldestgørende redegørelse.

Jeg vil ikke undlade at udtrykke en stille undren over, at hr. Svend Auken i så ringe grad har holdt sig til det emne, han selv har formuleret. Er emnet ikke godt nok? Hvorfor har det været så afgørende for hr. Svend Auken at gå uden for emnet, at beskæftige sig så lidt med det?

I det, hr. Svend Auken har formuleret, er der jo stillet to spørgsmål: for det første om udviklingen i arbejdsløsheden og for det andet om en arbejdstidsnedsættelse. Det er det, der er temaet for denne debat.

Først udviklingen i arbejdsløsheden. Vi må se det i et lidt større perspektiv, hvor kends-